

Haccın ihmalinin bedeli

Salih Bey: “Bediüzzaman’a göre, hac ihmâl edilirse bunun vebali ne olur?”

Bedüzzaman Hazretleri, Birinci Dünya Harbine Müslümanların katılarak sıkıntı çekmelerinin ve harp belâsı ile boğuşmalarının bir mûsibet olduğunu ve bu mûsibetin bir cinayetin sonucu olarak kader tarafından hükmedildiğini bildiriyor. Söz konusu cinayet, farz namazın, orucun ve zekâtın ekseriyet tarafından terk edilmesidir. Harp belâsı, bu üç cinayete bir kaderî cezâ olarak takdir edilmiştir ve Müslümanlar beş farz namazı terk etmelerine karşılık beş sene yirmi dört saat talim, meşakkat ve hareket ile muharebe meydanlarında bir nev’î namaz kılmışlar; senede bir ay orucu terk etmelerine karşılık, kefâret olarak beş sene dağlarda oruçtan da beter aç sefil kalmışlar; Allah’ın ihsanı olan maldan kırkta bir zekâtı vermeyip cimrilik etmelerine kefâret olarak da, harp sebebiyle fakr u zarûrete düşmüşler ve birikmiş zekâtlarını birden ve zorunlu olarak elden çıkarmışlardır. 1

Bedüzzaman Birinci Dünya Harbinden önce ekseriyetin namaz, oruç ve zekât ile birlikte haccı da ihmâl ettiklerini, fakat haccın ihmâlinin mûsibeti değil, gazap ve kahrı celp ettiğini bildiriyor. Bunun cezası da günahların kefareti olarak değil, çoğalmasi olarak tecellî etmiştir. Nitekim Müslümanlar haccın mânâ, hikmet ve muhtevasını ihmal etmekle haccın önemli hikmetlerinden olan;

- 1- Tanışmak ve kaynaşmakla fikir ve hedef birliği kurmayı,
- 2- El ele vererek ortak çalışmayı gerektiren İslâmiyet’in yüksek siyasetini,
- 3- İslâm toplumunun yüksek ve geniş menfaatini gözetecek yeni çözümler üretmeyi ihmal etmişlerdir.

Bu ihmal ise gayr-i müslim düşmanın, milyonlarca Müslüman’ı Müslüman aleyhine kışkırtmasını kolaylaştırmıştır. İşte son iki yüz yıldan beri İslâm âlemi olarak içine düşürüldüğümüz yalnızlığın, ayrılıkların, ihtilâfların, küçük küçük devletlerle her bir Müslüman topluluğun gayr-i müslim unsurların emri ve yönlendirmesi altına girmesinin kader cihetiyle sebebi bu dehşetli ihmaldir.

Bu dehşetli ihmalin neticesini Bediüzzaman’ın ifadelerinden takip edelim:

“İşte Hint, düşman zannederek, halbuki pederini öldürmüş, başında oturmuş

bağırıyor. İşte Tatar, Kafkas, öldürülmesine yardım ettiği şahıs, biçare valideleri olduğunu, 'ba'de harabi'l-Basra' anlıyor. Ayak ucunda ağlıyorlar. İşte Arap, yanlışlıkla kahraman kardeşini öldürüp, hayretinden ağlamayı da bilmiyor. İşte Afrika, biraderini tanımayarak öldürdü, şimdi vâveylâ ediyor. İşte âlem-i İslâm, bayraktar oğlunu gafletle bilmeyerek öldürmesine yardım etti, valide gibi saçlarını çekip âh ü fizar ediyor." 2

Böylece İslâm âlemi, mutlak hayır olan haccı İslâm'ın yüksek kongresi sayıp gereği ile amel etmediğinden, mutlak şer olan düşman bayrağı altında dehşetli baskılar, sadmeler, sarsıntılar geçirmiş; dayanılmaz zulümler, saldırılar, sömürüler görmüş; öz vatanlarında etkisiz, yetkisiz, hükümsüz ve garip bırakılmıştır.

Oysa korkak tavuk, yavruları yanındayken şefkatini güce dönüştürmekte, dev gibi hayvanlara saldırabilmektedir. Keçinin kurttan korkusu, zor anlarında cesarete dönüşmekte, boynuzuyla kurdun karnını delik deşik etmektedir. Fitrî meyiller, mukavemeti kırarlar, karşılarında güç ve kudret tanımazlar. Meselâ bir avuç su, kalın bir demir gülle içinde olsa bile, kışta soğuğa bırakıldığında, fitrattan olan genişleme meyli ile demir gülleyi parçalamaktadır. Evet; şefkatli tavuğun kudreti, gayretli keçinin zor andaki cesareti ve suyun demir gülleyi dize getirmesi gibi, fitrî bir heyecan, zulmün soğuk ve kâfirin düşmanlığına maruz kaldıkça zulmü ortadan kaldırır, düşmanı perişan eder! Rus mojiklerinin Çeçenistan ve Afganistan topraklarındaki çaresizlikleri buna şahittir.

Ne esef vericidir ki, İslâm âleminin dağınıklığı günümüzde de sürüp gitmekte; bir çok Müslüman topluluk, birer müstebit kralın veya jakoben birer yönetimin basîretsiz ve beceriksiz sevk ve idâresi altında, gayr-i müslim düşmanın kirli ve pis çizmesine maruz kalmakta, sonuçta himâyesiz, korumasız ve savunmasız şekilde kendi kaderi ile baş başa bırakılmaktadır. Dün Bosna, Çeçenistan, Afganistan, bu gün Filistin, Irak bunlardan sadece bir kaçıdır. İslâm âleminin bu aciziyeti ve zaafiyeti ise, İslâm'ı bilmeyen yeraltı örgütlerinin cihad bahanesiyle terör yapmalarına dâvetiye çıkarmaktadır.

Fakat Bedüzzaman Hazretleri bu derin problem karşısında asla ümitsiz değildir. Bedüzzaman, imanın özünde bulunan harikulâde müsbet cesaretin dirilişinin, İslâmiyet izzetinin tabiatında var olan kahramanlığın hayat bulmasının ve İslâm kardeşliğinin uyanmasının her zaman mû'cizeler gösterebileceğini ve bu diriliş ve uyanışlarla İslâm âleminin topyekûn ayağa kalkabileceğini müjdeler. 3

Dipnotlar:

1- D. H. Örfî ve Sünûhât, s. 116

2- Sünûhat, s. 71-72

3- D. H. Örfî ve Sünûhât, s. 123-125